

MARGUERITE DURAS I EL NOUVEAU ROMAN

Acabada la segona guerra mundial, la literatura francesa va viure l'esclat fugaç de la novel·la existencialista, amb Sartre i Camus com a caps de grup fonamentals. I tot seguit, en el traspàs cap a la dècada dels cinquanta, començà a forjar-se l'anomenat **Nouveau Roman** amb Alain Robbe-Grillet, Nathalie Serrault, Michel Butor i Claude Simon com a quartet de capçalera. El **Nouveau Roman** refusava els models de conreu de la narrativa tradicional i volia inserir-se dins del dinàmic procés de transformació de la novel·la contemporània que, des de començaments de segle, havien endegat autors tan singulars com Kafka, Proust, Joyce i Faulkner entre altres. Al costat del quartet emblemàtic de la penya del **Nouveau Roman** també si han de situar els anys de Marguerite Duras més dedicats a l'estricta creació narrativa. Bé que amb una diferència fonamental respecte dels quatre capdavanters: l'allunyament del debat teòric i una precisa capacitat evolutiva a través del temps que l'ha dut de la novel·la al cinema i a conrear gèneres diferents de la família literària.

La mateixa novel·lista ha parlat del viatge evolutiu de la pròpia obra narrativa i ha fet referències explícites a un període primerenc al qual renuncia, simplement, diu, perquè no s'hi reconeix: són la mitja dotzena de novel·les de 1943 a 1958, entre les quals hi ha La vie tranquille (1944), Un barrage contre le Pacifique (1950) i Le marin de Gibraltar (1952). Amb Moderato Cantabile (1958) inaugurarà la seva tongada experimental que continuarà a Dix heures et demie du soir en été (1960) i L'Après-midi de Monsieur Andesmas (1962). Després arriba el text matriu Le ravisement de Lol V. Stein (1964) formant trilogia amb Le Vice-Consul (1966) i L'amante anglaise (1967). Fins aquí, la Marguerite Duras poc o molt vinculada al **Nouveau Roman** amb una temàtica que ha fet rodar insistent entre l'amor i la mort.

Isidor Cònsul